

[Elmquist.]

ordning. Jeg vil gerne spørge ærede Medlemmer, om de synes, dette er naturligt. Det gaar jo ofte saaledes, det kender de, der har med Invaliditetsforhold at gøre, at saa længe man er inde under Risikoen for at miste sin Invaliditetserstatning, saa længe har Sygdommen meget lidt Mulighed for at helbredes, men den Dag man er uden for Risikoen — det kender den højtærede Minister sikkert i høj Grad af Erfaring —, falder denne Psykose væk, man bliver pludselig 100 pCt. rask. Er det virkelig rimeligt, at en ung Mand paa 20 Aar, der faar Invaliditetserstatning og er syg indtil det 25de Aar, men bliver fuldstændig rask, naar han er 26 Aar, faar Invaliditetserstatning Resten af sit Liv? Det er urimeligt og i Strid med den almindelige Regel i Invaliditetsloven. Men nu kan vi vel faa Lejlighed til at drøfte dette Spørgsmaal nærmere med Ministeren under den korte Udvalgsbehandling, som jeg gaar ud fra vi faar.

Saa sagde endelig den højtærede Minister, at Skattespørgsmaalet havde Ministerens Ekspertesagt kunde ikke ordnes ved Loven her. Jeg kan nu ikke rigtig forstaa, hvorpaa de ærede Ekspertes bygger dette. Hvis man indsatte i Loven her, at der ikke skulde betales Skat af Erstatninger og Hædersgaver, saa stod det der og var afgjort. Men jeg haaber ikke, det gør noget, jeg haaber, den højtærede Minister med den Støtte, som, efter hvad Ministeren selv udtalte, ligger i Udtalelser baade i Folketing og Lands ting, vil kunne faa den højtærede Finansminister, der naturligvis med Hensyn til Eftergivelse af Skatter maa være paaholdende, til at give efter her og forstaa, at vi kan anstændigvis ikke kræve Skat af den Hædersgave, vi her yder.

P. N. Petersen (Røje): Allerførst vil jeg gerne rette en Tak til den højtærede Minister for det Svar med Hensyn til Kommunerne, som han har givet, idet Ministeren stærkt fremhævede, at der ikke var Tale om en Rangforordning. Jeg tvivler slet ikke om, at det ogsaa er den højtærede Ministers oprigtige Mening efter det Kendskab, som jeg har til Ministerens udmærkede Holdning under hele denne Sags Forløb, men det, som jeg talte om, var den uheldige Affattelse. Hvis jeg med den højtærede Formands Tilsludelse maa citere et Par Ord i Bemærkningerne vedrørende dette, vil det forklare min Stilling i saa Henseende. De lyder:

„Naar der skal tages Stilling til, hvem denne særlige Lovgivning skal om-

fatte, er der een Gruppe, som i første Række maa komme i Betragtning.

Det drejer sig om de Personer, der paa Grundlag af Medlemsskab i eller Tilknnytning til det kommunistiske Parti er blevet interneret. ....“

Det var det, der gav Anledning til mine Bemærkninger, ikke fordi jeg ikke var klar over Ministerens Holdning, men jeg vilde gerne have det understreget, at det var det særlige vedrørende Forholdet til den danske Stat, som har givet Anledning til denne Bemærknings Fremsettelse.

Maa jeg endelig sige til den højtærede Minister, at naar Ministeren vedblivende taler om Nødvendigheden af, at der findes Sagkundskab i Raadet, saa skal jeg ikke bestride Nødvendigheden af denne Sagkundskab — jeg omtalte det ogsaa før i min Ordførertale —, men jeg er af den Opfattelse, at denne Sagkundskab vilde kunne erhverves paa anden Maade, blive stillet til Raadighed for Udvalget. Det, der for mig er det afgørende, er dette, at vi har fuldkommen Sikkerhed for, at det er en objektiv Holdning, som raader inden for Erstatningsraadet. Vi maa have Sikkerhed for, at det ikke kan beskyldes for, at det er hildet i Forholdet til de Personer, hvis Sager det har til Behandling. Jeg mener derfor, det vilde være godt, hvis det kunde lykkes at finde en Form — paa hvilken Maade det skal ske, skal jeg ikke kunne sige i Øjeblikket —, hvorved dette blev understreget yderligere, om ikke andre Steder saa i hvert Fald i Bemærkningerne.

Maa jeg saa til Slut sige til det ærede Medlem Hr. Elmquist, at naar det ærede Medlem ikke fandt Anledning til at tilføje Slutningen af Bjørnsøns Sang, ikke fandt Anledning til at tilføje dette, at nu er det Folkestyret det drejer sig om, saa vil jeg gerne heroverfor sige, hvad jeg mente, da jeg netop nævnte dette. Jeg tænkte paa, at saadan som Forholdene er i Øjeblikket, har vi ikke en saadan Form for Regering, at det parlamentariske Liv kan virke efter sin Hensigt. Det var nødvendigt, og det var godt, at vi fik den Regering, vi fik den 5. Maj, det var nødvendigt, at vi fik denne Regering, som var i Stand til at bringe os over de første vanskelige Maaneder, men det er jo alligevel ikke en Regering af den Art, som vi kan være tjent med i det lange Løb, hvis vi skal undgaa at skade Folkestyret i al Almindelighed og en virkelig saglig Behandling i Særdeleshed. Det, vi trænger til, naar Valget er ovre, er efter min Mening for det første en Regering, som er dannet paa